

ILLVSTRISIMÆ COMES

DOMINÆ CLEMENTISSIMÆ

13

Nulla umquam certe ratione excusari posset licentia ista,
 qua ausus sum, TE, COMES ILLVSTRISIMÆ, tot graui-
 simis obrutum negotiis, exiguis his compellendi litteris,
 nisi singularis IRA, qua omnibus praececllis gratia, et quae
 iam dudum ad nos peruenit exteror, effecisset, ut id, omni
 tamen, qua decet reuerentia, suscipere audacter. Praeterea
 exigit istud IRA, COMES ILLVSTRISIMÆ, incomparabi-
 lis et non satis a me praedicanda clementia, qua factum

est, ut iussu Vro Professoris et Academici Petropolitani
 mihi delatum sit munus. Quo maior itaque est porta
 mihi demandata, eo alacriori animi contentione et studio
 elaborabo, ut in posterum gratia Vra ulteriori dignus et
 officio mihi imposto non impar inueniar. Faxit Deus
 optimus maximus, ut mihi contingat singulare illud felici-
 tatis genus, Te, ILLVSTRIS-SIME COMES, saluum at-
 que hospitum coram intueri, et quam hactenus admiratur
 sum, virtutum Vra. Vm illustrium copiam, deuotissima suffi-
 cere mente, felixque dicor, si Vra clementia frui
 mihi acciderit, qui sempiternam pietate et deuotissima
 animi veneratione Te colere non desinam.

ILLVSTRIS-SIME COMES
 CLEMENTIS-SIME DOMINE

Lipsiae V Nonar. Mai.
 MDCCCLIX.

Tibi

subiectissimus
 D. Joann. Christianus Hebestreit